25/04/2023

Στην Εκκλησία έρχεσαι όπως είσαι αλλά για να μην μείνεις όπως είσαι!

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Δεν υπάρχει ένα φάρμακο για όλες τις παθήσεις, ούτε ή ίδια ποσότητα. Κάθε πάθηση θέλει τον δικό της τρόπο θεραπείας. Ο τρόπος θεραπείας είναι ανάλογος όμως και από το ιστορικό που έχει ο κάθε ασθενής. Πόλλα παίζουνε ρόλο για τον τελικό τρόπο θεραπείας.

Το πρώτιστο όμως και το μείζον της υπόθεσης είναι ο ασθενής να θέλει να θεραπευτεί. Εάν ο ασθενής δεν θέλει κανείς δεν μπορεί να τον βοηθήσει.

Σημαντικό λοιπόν και για την πνευματική μας θεραπεία είναι να καταλάβουμε ότι είμαστε ασθενείς, ότι χρειαζόμαστε βοήθεια.

Και αυτήν την βοήθεια μπορούμε να την λάβουμε στο πνευματικό νοσοκομείο που είναι η Εκκλησία. Εδώ, ο κάθε ασθενείς συμμετέχει σε κάποιο κοινό πρόγραμμα

θεραπείας αλλά συγχρόνως έχει και το προσωπικό του πρόγραμμα που κανονίζεται με τον προσωπικό του πνευματικό ιατρό.

Η υπακοή του ασθενή είναι σημαντική σ’αυτήν την διαδικασία της θεραπείας. Κάθε τι πρέπει να γίνεται ελεύθερα δηλαδή υπεύθυνα.

Δεν είναι δυνατόν να ομιλούμε για πνευματική θεραπεία και να αφήνουμε απ’ έξω την ελεύθερη βούλησή μας. Με το ζόρι δεν γίνεται τίποτα.

Το θέμα λοιπόν είναι κατ’αρχήν να καταλάβουμε ότι χρειαζόμαστε θεραπεία· αλλά και ότι δεν μπορούμε να αυτοθεραπευτούμε. Χρειαζόμαστε βοήθεια από κάπου αλλού. Και αυτό το “αλλού” είναι η Εκκλησία.

Σ’ ένα νοσοκομείο υπάρχει και ένας τόπος όπου υπάρχουν και οι νεκροί, αυτούς δεν μπορεί κανείς πλέον να τους βοηθήσει. Στην Εκκλησία όμως ακόμα και αυτοί, οι πνευματικά νεκροί μπορούνε να αναστηθούνε, μπορούνε να αποκτήσουν ξανά πνοή, καινή ζωή. Γιατί στην Εκκλησία δεν υπάρχουν όρια, δεν υπάρχει μη αναστρέψιμη (καταδικασμένη) κατάσταση, αρκεί ο άνθρωπος να θέλει -ακόμα κι αν είναι νεκρός- να ζήσει “συν τω Χριστώ εν τω Θεώ”.

Μέσα στην Εκκλησία ποτέ δεν παύει η ελπίδα, ποτέ δεν παύει η θεραπεία. Ακόμα και όταν -για διάφορους λόγους- καταπατούμε την “θεραπεία” μας και ξαναφουντώνουν οι ασθενειές μας, δεν υπάρχει απόρριψη, δεν υπάρχει “εξιτήριο” λόγο παρακοής. Στην Εκκλησία πάντα υπάρχει συγκατάβαση και συγχώρεση. Ποτέ η Εκκλησία δεν δίνει “εξιτήριο” σε κάποιον ασθενή λόγο απείθειας. Εάν φύγει κάποιος θα το κάνει από μόνος του. Μόνο σε μία περίπτωση η Εκκλησία θα απομακρύνει κάποιον. Μόνο στην περίπτωση που ο συγκεκριμένος άνθρωπος προσπαθεί να περάσει δικές του θεραπείες-θεωρίες σε άλλους ανθρώπους που έρχονται σε σύγκρουση με την θεραπευτική Της.

Η Εκκλησία λοιπόν είναι ο χώρος μέσα στον οποίο κάποιος έρχεται όπως είναι. Με τις ασθένειές του. Όμως έρχεται όχι για να μείνει ο ίδιος, αλλά για να θεραπευτεί. Αλλιώς δεν έχει νόημα να έρθει. Δεν είχει νόημα να έρθει κάποιος όπως είναι και να παραμείνει όπως είναι πεισματικά και εγωιστικά. Όπως δεν έχει νόημα να πάει κάποιος άρρωστος σε ένα νοσοκομείο και μετά να αρνείται κάθε θεραπεία. Καλύτερα να μη πάει στο νοσοκομείο, αλλιώς η παρουσία του εκεί δεν έχει νόημα.

Όλοι μας είμαστε ασθενείς και όλοι μας χρειαζόμαστε θεραπεία. Μία θεραπεία που διαφέρει στον καθένα μας λόγο της διαφορετικότητας των ασθενειών μας. Όμως συνάμα η θεραπεία μας είναι και κοινή. Είναι κοινή διότι φέρει κάποια κοινά στοιχεία που είναι η προαίρεσή μας να γίνουμε του Χριστού κι ας πονέσουμε, κι ας πάρουμε πικρό σιρόπι, κι ας εγχειρηστούμε.

Είναι αυτή η λαχτάρα μας να φάμε και να πιούμε με τον Θεό, τον Χριστό, δια Αγίου Πνεύματος όχι επειδή έχουμε θεραπευτεί αλλά για να κλείσουν οι πληγές μας, για να επουλώσουν τα σημάδια της μετανοημένης μας αμαρτίας, για να πάρουμε μέσα μας δύναμη, φωτισμό, φάρμακο ζωής αιωνίου.

Γι’αυτό και μέσα στην Εκκλησία αν και νοσοκομείο δεν μυρίζει ιώδιο, οινόπνευμα, σήψη πληγών και θάνατο αλλά πάνω σε όλα αυτά κυριαρχεί η ευωδία της Ζωής.

Αρχιμανδρίτης Παύλος Παπαδόπουλος